

Въ мрака едвамъ можало да се различи нѣщо черно при портитѣ . . .

— Мечка! — извикалъ Данаилъ и дръпналъ пушката. --- Слѣдъ малко Данаилъ и съсѣдитѣ му гонили мечката чакъ до гората . . . На другото лѣто неж пакъ ъж виждали изъ селото да обикаля около Янкови.

Много приказки почнѣхъ да расправятъ за тази мечка, но изминѣхъ се десетина години и всичко се забрави.

Янко Данаиловъ е сега възрастень човѣкъ. Често пѣти той ни расправя за днитѣ и нощитѣ, които е прѣкаралъ съ мечкитѣ въ гората.

Прилѣплъ, капина и дива гжска.

(Народна приказка).

Веднѣжъ прилѣплътъ, капината и дивата гжска се сговорили да търгуватъ заедно. За тази работа тѣмъ имъ сѣ били потрѣбни пари и стока. Новитѣ търговци съ усърдие се заловили за работата си, та за едно малко врѣме тѣ си доставили и пари, и стока, и всичко друго, каквото имъ било потрѣбно. Прилѣплътъ взелъ съ лихва пари отъ единъ богатъ търговецъ; капината купила една хубава копринена дрѣха; а дивата гжска --- разни скъпоцѣнни камъни.

Така, като си приготвили вече всичко, тѣ трѣгнали на пѣтъ. Вървѣли, що вървѣли, най сетнѣ стигнали до едно море, което трѣбвало да се прѣмине. Качили се тѣ на единъ корабъ и плувнали за да отпѣтуватъ на другия брѣгъ. Отъ начало врѣмето било тихо и тѣ весело пропѣтували дори до срѣдата на морето. Нѣ отъ срѣдата нататѣкъ врѣмето почнѣло малко по-малко да